

Huidherinneringen

R.C. Beljaards

Het is zo een jaar waarin de wereld in brand lijkt te staan. En associaties tussen de gebeurtenissen en de huid niet moeilijk te vinden zijn. Ik kan het dus weer over corona hebben. En de polarisatie tussen generaties die het virus teweegbrengt. Of over de *Black Lives Matter* beweging. Dat wij als dermatologen de melanocyt beheersen, en speculeren over onze mogelijkheden om pigmentcellen te laten verdwijnen of juist terug te laten keren. En dat de huidskleur wordt bepaald in niet meer dan de buitenste schil van honderd micrometer van een mens, bij uitstek het speelveld van ons huidartsen. Maar het onderwerp is politiek buskruit en ook ik durf mijn vingers er nauwelijks aan te branden. Of over de moordende hitte in de afgelopen weken, al dan niet het gevolg zijnde van klimaatverandering. Ik woon op een steenworp afstand van Zandvoort, niet direct de meest mondaine badplaats. Onverlet al onze dermatologische boodschappen over zon en huid stonden er de afgelopen weken voor mijn voordeur geregeld verkeersinfarcten door mensen die zich massaal naar het hete zand spoedden. Weliswaar beschermd door anderhalve meter, maar niet beschermd door enige vorm van schaduw. Die gevolgen openbaren zich – anders dan corona – niet in enkele dagen, maar na een tiental jaar, dus wie maakt zich druk?

POSITIEF GEVOLG

Maar net als iedereen ben ik corona-moe. En ‘slecht nieuws’-moe. Even geen actualiteitenprogramma’s met de doctoren Klavan die eindeloos en ongegeneerd dezelfde antwoorden op hetzelfde thema herhalen. Een positief gevolg van de hele coronacrisis is dat ik – eindelijk – mijn leesachterstand kon inhalen en een tijdelijk halt kon toeroepen aan de immer groeiende stapel boeken die treurig op een leesbeurt lagen te wachten. Alle boeken? Neen, recent ontving ik van een bevriende huisarts een alleraardigst boekje. Het exemplaar heet *Die ene patiënt*, en voor wie het boek niet kent: het is een compilatie van stukjes, eerder verschenen in *de Volkskrant*, waarin artsen die ene patiënt in herinnering brengen die hun leven beslissend veranderde. Hetzij door een medisch relaas zoals de ernst van hun ziekte, maar ook doordat de patiënt onbewust maar onverbidde inzicht verschafte in het medisch handelen van de betreffende arts. De artsen die in het boek aan het woord komen, zijn van velerlei pluimage: psycholoog, huisarts of medisch specialist, variërend van oncoloog tot reumatoloog. Wat mij gaandeweg vooral opviel: geen dermatoloog!

Zou wetenschapsjournalist Ellen de Visser, de schrijfster van de verzamelde interviews, gewoon toevallig geen dermatoloog ontmoet hebben? Of zit hier meer achter? Denkt men dat door

de hoeveelheid patiënten die wij dagelijks zien meteen dat onze contacten vluchtig zijn? Of dat dermatologie slechts een kijkvak is: lichamelijk onderzoek, beschrijven van de efflorescenties en dan een smeersel meegeven? Als dat de perceptie is, dan is dat een *faux pas*. Juist dermatologen zijn levenslang verbonden met hun patiënten, inherent aan de chroniciteit van de meeste huidaandoeningen. Atopisch eczeem, psoriasis alsook huidoncologie zijn het recept van een jarenlange alliantie tussen patiënt en huidarts. Zo kan ik mij persoonlijk een dozijn patiënten herinneren die mijn functioneren als arts duidelijk hebben beïnvloed, of van wie mij hun levensverhaal is bijgebleven. Als oudere jonge dermatoloog zit hier mogelijk een bias in vanwege de hoeveelheid ontmoetingen in de afgelopen dertig jaar, maar ik kan mij nauwelijks voorstellen dat u niet soortgelijke herinneringen heeft.

INITIATIEF

Vandaar vanaf deze plaats het initiatief om het boek van Ellen de Visser aan te vullen met verhalen over dermatologische patiënten. En de uitnodiging om een stuk te schrijven over “uw ene patiënt”, om het even wat de aanleiding daartoe was. De stukjes zijn niet bedoeld om in dit tijdschrift te publiceren, maar als het een mooi aantal wordt, om het – na journalistieke bewerking – te bundelen en als een boek uit te geven.

Ik hoop dat deze oproep positief wordt opgepakt. En dat wij als eindredactie veel bijdragen mogen ontvangen. Onder het motto: “Een dermatologische patiënt is een vriend voor het leven”.

Oproep!

Stuur het verhaal over een beslissende ervaring met één van uw patiënten naar Frans Meulenberg (f.meulenberg@nvdv.nl). Wij mikken op stukken van ongeveer 1.000 tot maximaal 1.250 woorden. Wilt u nadere toelichting of overleg? Gebruik dan hetzelfde mailadres.

CORRESPONDENTIEADRES

Rob Beljaards

E-mail: r.beljaards@nvdv.nl